

24 -06- 2019

St-1005/2019

ODVJETNIK

Mladen Ćorić

Trg Francuske Republike 12, 10000 Zagreb

E-mail: mladen.coric@odvjetnikcoric.hr

Tel. +385 (0) 1 / 3702 330, 3907 036

Fax: +385 (0) 3907 036

PREDSTEČAJNE NAGODBE
PRIMANJE I OTPREMA POŠTE

KLASA:

UR. BROJ:

Zagreb, 19. lipnja 2019. godine

**FINANCIJSKA AGENCIJA
PISARNICA – PREDSTEČAJNI POSTUPAK
Ulica grada Vukovara 70, Zagreb**

Dužnik: ORESTES GRUPA d.o.o. Zagreb, Kutnjački put 18, OIB: 08104209493

Vjerovnik: SUB DIVO d.o.o. Zagreb, Ilica 191 B, OIB: 02983328631, koje zastupa
Mladen Ćorić, odvjetnik u Zagrebu

PRIJAVA TRAŽBINE U PREDSTEČAJNI POSTUPAK

dvostruko

I. Rješenjem Trgovačkog suda u Zagrebu broj St-1005/2019 od 29. svibnja 2019.g., koje je istoga dana istaknuto na mrežnoj stranici e-oglasna ploča suda, otvoren je predstečajni postupak nad dužnikom ORESTES GRUPA d.o.o. Zagreb, Kutnjački put 18, OIB: 08104209493, prema kojem vjerovnik ima novčanu tražbinu.

Ta tražbina utvrđena je presudom Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-7382/11 od 3. veljače 2015.g. koja je potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj Pž-3000/2015 od 14. lipnja 2016.g., čime je postala pravomoćna te protekom paricijskog roka od 8 dana i ovršna.

Dokaz: - preslika presude Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-7382/11 od 3.2.2015.

- preslika presude Visokog trgovačkog suda RH broj Pž-3000/2015 od 14.6.2016.

II. Presudom je naloženo dužniku da vjerovniku SUB DIVO d.o.o. Zagreb plati iznos od 72.300,00 EUR u kunsjoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan plaćanja, kao i da mu naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 41.783,69 kn, sve u roku od 8 dana.

Na temelju pravomoćne i ovršne presude dužnik je do dana otvaranja predstečajnog postupka isplatio vjerovniku ukupno 150.000,00 kn.

Dokaz: - izvadak iz banke – pregled realiziranih naloga

Preostali dug dužnika prema vjerovniku na temelju pravomoćne i ovršne presude, na dan otvaranja predstečajnog postupka nad dužnikom, iznosi:

- 406.413,57 HRK na ime dospjelog, a neplaćenog glavnog duga (što predstavlja razliku između dosuđenih 72.300,00 EUR preračunato u HRK prema srednjem tečaju HNB-a na dan 3.2.2015.g. umanjeno za uplaćenih 150.000,00 HRK), te

- 41.783,69 HRK na ime troškova parničnog postupka,

odnosno ukupno: **448.197,26 HRK.**

III. Slijedom navedenog, vjerovnik prijavljuje tražbinu prema dužniku u ukupnom iznosu od:

448.197,26 HRK.

plativo na račun vjerovnika broj HR7023860021119009149, kod Podravske banke d.d. Koprivnica.

Za SUB DIVO d.o.o. Zagreb,
Mladen Čorić, odvjetnik

ODVJETNIK
MLADEN ČORIĆ
ZAGREB, Trg Francuske Republike 12

Prilog: - punomoć
- prijava tražbine na propisanom obrascu
- 3 priloga – kao u tekstu

PUNOMOĆ

Ovlašćujem .....Mladena Ćorića, odvjetnika u Zagrebu .....

..... da me zastupa u građanskom, parničnom, izvanparničnom, ovršnom, zemljišnoknjižnom postupku, kaznenom postupku, postupku pred trgovačkim sudom, u postupku pred tijelima državne uprave koji se vodi kod

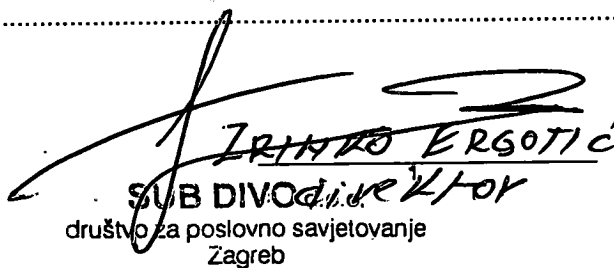
radi: radnji podnošenja prijave i zastupanja u predmetu predstečajne nagodbe nad društvom Orestes grupa St-1005/2019 kod Trgovačkog suda u Zagrebu. -.....

pod poslovnim brojem .....

Ovlašćujemo ga da me zastupa u svim našim pravnim poslovima u sudu i izvan suda i kod svih drugih državnih tijela te da radi zaštite i ostvarenja mojih na zakonu osnovanih prava i interesa poduzima sve pravne radnje i upotrijebi sva u zakonu predviđena sredstva, a naročito da podnosi tužbe i ostale podneske, da sklapa nagodbe, da daje nasljedne izjave te prima novac i novčane vrijednosti i da o tome izdaje potvrde.

Pristajem da ga zamjenjuje ...../ .....

U Zagrebu, 19.6.2019.

Irena Ergović
SUB-DIREKTOR
društvo za poslovno savjetovanje
Zagreb

Obrazac 3.

FINANCIJSKA AGENCIJA

OIB: 85821130368

ULICA GRADA UJKOVARA 70, 10000 ZAGREB
(adresa nadležne jedinice)

Nadležni trgovački sud Trgovački sud u Zagrebu
Poslovni broj spisa ST-1005/2019

PRIJAVA TRAŽBINE VJEROVNIKA U PREDSTEČAJNOM POSTUPKU

PODACI O VJEROVNIKU:

Ime i prezime / tvrtka ili naziv

SUB DINO d.o.o.

OIB 02983328631

Adresa / sjedište

ULICA 1918, 10000 ZAGREB

PODACI O DUŽNIKU:

Ime i prezime / tvrtka ili naziv

ORESTES GRUPA d.o.o.

OIB 08104209493

Adresa / sjedište

KUTINJAČKI PUT 18, 10000 ZAGREB

PODACI O TRAŽBINI:

Pravna osnova tražbine (npr. ugovor, odluka suda ili drugog tijela, ako je u tijeku sudski postupak oznaku spisa i naznaku suda kod kojeg se postupak vodi)

PRESDA TRGOVAČKOG SUDA U ZAGREBU BR. P-7382/11 OD 3.2.2015.,

Iznos dospjele tražbine 448.197,26 (kn) POTVRĐENA PRESUDOM VIŠKOG

Glavnica 448.197,26 (kn) TRGOVAČKOG SUDA RH BR.

Kamate / (kn) PŽ-3000/2015 OD 14.6.2016

Iznos tražbine koja dopijeva nakon otvaranja predstečajnog postupka
/ (kn)

Dokaz o postojanju tražbine (npr. račun, izvadak iz poslovnih knjiga)

PRESDA TRGOVAČKOG SUDA U ZAGREBU P-7382/11 OD 3.2.2015., PREGLED

Vjerovnik raspolaže ovršnom ispravom DA / NE za iznos 598.197,26 (kn) UPLATA PO PRESUDI

Naziv ovršne isprave

PRESDA TRGOVAČKOG SUDA U ZAGREBU BR. P-7382/11 OD 3.2.2015.

PODACI O RAZLUČNOM PRAVU:

Pravna osnova razlučnog prava

_____

Dio imovine na koji se odnosi razlučno pravo

_____

Iznos tražbine _____ (kn)

Razlučni vjerovnik odriče se prava na odvojeno namirenje ODRIČEM / NE ODRIČEM

Razlučni vjerovnik pristaje da se odgodi namirenje iz predmeta na koji se odnosi njegovo razlučno pravo radi provedbe plana restrukturiranja PRISTAJEM / NE PRISTAJEM

PODACI O IZLUČNOM PRAVU:

Pravna osnova izlučnog prava

_____

Dio imovine na koji se odnosi izlučno pravo

_____

Izlučni vjerovnik pristaje da se izdvoji predmet na koji se odnosi njegovo izlučno pravo radi provedbe plana restrukturiranja PRISTAJEM / NE PRISTAJEM

Mjesto i datum

ZAGREB, 19. 6. 2019.

Potpis vjerovnika

ODVJETNIK
MLADEN ČORIĆ
ZAGREB, Trg Francuske Republike 12

REPUBLIKA HRVATSKA

Trgovački sud u Zagrebu
Zagreb, Amruševa 2/II

68. P-7382/11

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Trgovački sud u Zagrebu, po sucu pojedincu Maji Hilje, u pravnoj stvari tužitelja tužitelja SUB DIVO d.o.o., Zagreb, Ilica 191b, OIB: 02983328631, kojeg zastupa punomoćnik Mladen Ćorić, odvjetnik iz Zagreba, Trg Francuske Republike 12, protiv tuženika ORESTES GRUPA d.o.o., Zagreb, Kutnjački put 18, OIB: 08104209493, kojeg zastupa punomoćnik Iva Gavranović Bilić, odvjetnica u Odvjetničkom društvu Barović & Gavranović Bilić iz Zagreba, Boškovićeva 7, radi isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 18. prosinca 2014. u prisutnosti zastupnika po zakonu i punomoćnika tužitelja te zastupnika po zakonu i punomoćnika tuženika, s danom objave 3. veljače 2015.,

presudio je

I/ Nalaže se tuženiku isplatiti tužitelju iznos od 72.300,00 EUR u kunskoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan plaćanja, u roku 8 (osam) dana.

II/ Odbija se tužbeni zahtjev za isplatu iznosa od 10.200,00 EUR u kunskoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan plaćanja, kao neosnovan.

III/ Nalaže se tuženiku, nadoknaditi tužitelju, troškove parničnog postupka u iznosu od 41.783,69 kn, u roku 8 (osam) dana.

Obrazloženje

Tužitelj u tužbi navodi da je između stranaka u proljeće 2008. sklopljen usmeni ugovor vezan za projekt proizvodnje i komercijalizacije samoposlužnog uređaja za proizvodnju duhanskih, elektronskih i ostalih proizvoda pod nazivom ORESTES CVM01 koji je vodio tuženik. Navodi da o ovom pravnom poslu stranke nisu potpisale pisani ugovor te da je tužitelj tuženiku tijekom preostalog dijela 2008. te 2009., 2010. i u prvoj polovici 2011. pružao usluge koje su se odnosile na kreiranje i razvoj navedenog projekta i njegovu komercijalizaciju. Navodi da su se usluge tužitelja sastojale u poslovnim savjetovanju oko organizacije projekta, poslovanja tuženika u vezi projekta, financijsko-računovodstvenog i plansko-analitičkog razvoja projekta, primjene informatičke tehnologije na projekt te vođenja odnosa s poslovnim bankama kao potencijalnim financijerima projekta.

Tvrdi da su se stranke u kolovozu 2010. dogovorile da će sastaviti ugovor o poslovnoj suradnji u kojem će verifikirati i kvantificirati dotadašnju suradnju te da je s tim u vezi tužitelj u studenom 2010. sastavio prijedlog ugovora koji je nazvan Ugovor o licenciji i poslovnoj suradnji, međutim da je tuženik taj prijedlog odbio jer se nije složio s konceptom na kojem je ugovor bio zasnovan te je početkom prosinca 2010. iznio svoj prijedlog ugovora koji je tužitelj prihvatio kao predložak i temeljem kojeg su stranke započele pregovore s ciljem da dodu do konačnog, usuglašenog teksta ugovora. Navodi da su stranke 23. ožujka 2011. nakon višemjesečnih pregovora postigle suglasnost oko gotovo cijelog teksta ugovora, a tuženik je suglasnost potvrdio u e-mail porukama od 29. svibnja 2011. i 10. lipnja 2011., međutim 3. srpnja 2011. obavijestio je tužitelja da navedeni ugovor neće potpisati ne navodeći za to niti jedan pravno relevantan razlog. Uslijed navedenih okolnosti, tužitelj je raskinuo postojeći ugovorni odnos s tuženikom te je istog pozvao na plaćanje naknade za to tad obavljene poslove u iznosu od 82.500,00 EUR u kunsnoj protuvrijednosti na dan plaćanja koji se odnosi na umnožak broja radnih dana (275) tijekom kojih je tužitelj bio angažiran u pružanju usluga i vrijednosti pruženih usluga u iznosu od 300,00 EUR po radnom danu.

Tuženik u odgovoru na tužbu u cijelosti osporava tužbu i tužbeni zahtjev i to kako po osnovi tako i po visini. Osporava da su stranke bile u poslovnom odnosu na temelju ugovora na koji se tužitelj poziva te navodi da su stranke uistinu pregovarale oko sklapanja ugovora, međutim da ugovor nikad nije sklopljen i da tuženik niti u jednom trenutku tijekom pregovora nije izjavio da prihvata tužiteljevu ponudu. Navodi da se stranke nisu usuglasile oko teksta ugovora, a posebno ne oko iznosa koji tužitelj navodi u tužbi. Ističe da tužitelj ničim nije dokazao da je tuženiku pružio usluge, jednako kao što nije dokazao niti vrijednost istih u iznosu od 82.500,00 EUR. Dodaje da tužitelj tuženiku za ove usluge nikad nije ispostavio račun niti je specificirao u odnosu na koje usluge se odnosi predmetna naknada. Opreza radi, ističe prigovor zastare obzirom da utuženi iznos, prema navodima tužitelja, obuhvaća i period od proljeća 2008.

Tijekom postupka, tužitelj je naveo kako su navodi tuženika iz odgovora na tužbu u dijelu koji se odnosi na osporavanje postojanja poslovnog odnosa stranaka u suprotnosti sa navodima tuženika koji su istaknuti u pismu koji je priložen uz odgovor na tužbu u kojem tuženik poziva tužitelja da specificira radove koje je obavio i da odredi iznos koji potražuje te da navede na kojoj osnovi temelji visinu naknade za svoj rad. Osim toga, navodi da iz prijave tuženika za registraciju industrijskog dizajna koja je 1. travnja 2011. podnesena DZIV-u proizlazi da je tuženik kao dizajnera naveo direktora tužitelja. Ujedno navodi da je iz nacrtu ugovora koji je tuženik dostavio tužitelju 8. prosinca 2010. vidljivo da je u članku 12.1. i čl. 12.2. navedeno da će ugovorne strane nastaviti poslovnu suradnju koja je započela i u velikoj se mjeri ostvarila do sklapanja ugovora. Ponavlja da su stranke postigle skoro potpunu suglasnost oko teksta ugovora koji je 21. ožujka 2011. tužitelj dostavio tuženiku, a navedeno se odnosi i na postojanje ugovornog odnosa stranaka koji je trebao prestati sklapanjem novog ugovora. Iz ovog je e-maila vidljivo da je za tuženika nacrt ugovora posve prihvatljiv, tj. da je s njime suglasan. Također je iz ovog nacrtu vidljivo (iz njegovog čl. 11) da je tužitelj od ožujka 2008. uložio u projekt know-how i rad u količini od 275 čovjek/dana i da je ugovorena naknada u iznosu od 300,00 EUR po čovjek/danu. Navodi da je iz e-mailova od 29. svibnja 2011. i 10. lipnja 2011. vidljivo da se neusuglasnost stranaka odnosila na druga pitanja, a ne na pitanje postojjećeg ugovornog odnosa jer je ovim mailovima tuženik potvrdio da je suglasan s novim nacrtom ugovora u kojem je još eksplicitnije bilo navedeno (u čl. 1.3. i čl. 2.1) postojanje ugovornog odnosa stranaka. U odnosu na istaknuti prigovor zastare navodi da je tužitelj u više navrata priznao tužiteljevu tražbinu i da je na taj način došlo do prekida zastare.

U daljnjem je tijeku postupka tuženik ustrajao kod navoda i prigovora istaknutih u odgovoru na tužbu. Posebno je naglasio da je u prijedlozima ugovora bilo navedeno da stranke tek potpisom ugovora daju suglasnost za sklapanjem istog. Naveo da je da pregovori koji prethode sklapanju nekog ugovora ne obvezuju niti se imaju smatrati sklopljenim ugovorom te da iz navoda tužitelja nije jasno za koji od prijedloga ugovora smatra da je bio na snazi, odnosno koji je ugovor tužitelj raskinuo. Ujedno je naveo da tuženik niti u jednom trenutku nije priznao apsolutno ništa. Tuženik je istaknuo da je proizvod ORESTES CVM01 stavljen u rad tek 3. srpnja 2012. nakon što su se krajem 2009., zaslugom tuženika, stekli uvjeti za ostvarivanje tog projekta, dok isti nije bio spominjan, niti je postojao u periodu 2008. i 2009. U odnosu na iznos naknade koji je tužitelj samoinicijativno predložio ističe da je svoje mišljenje iznio u e-mailu koji je uputio svom punomoćniku 28. siječnja 2011.

Tužitelj je podneskom od 11. prosinca 2014. pojasnio da je prvo postojao ugovorni odnos između tužitelja i društva Hekla d.o.o. koji je trajao od ožujka do kraja listopada 2008., a predmet tog ugovora je bila poslovna suradnja na projektu te o istome nikad nije sastavljena pisana isprava. Nakon toga je 1. studenog 2008. sklopljen trojni Ugovor o poslovnoj suradnji između tužitelja, Hekla d.o.o. i tuženika vezano za poslovnu suradnju ugovornih stranaka na projektu, a taj je ugovor raskinut 30. lipnja 2009. od strane Hekla d.o.o. i tuženika. Naveo je da su Hekla d.o.o. i tuženik u izjavama o raskidu ugovora izrazili volju da se s tužiteljem sklopi novi ugovor kojim će se točno definirati međusobni odnosi, međutim da do toga nikad nije došlo jer Hekla d.o.o. nije mogla ući u takav ugovorni odnos, a upravo je tako i nastao novi ugovorni odnos između tužitelja i tuženika koji je trajao od listopada 2009. do sredine 2011. Tužitelj navodi da se radilo o nastavku ugovornog odnosa koji je ranije bio uređen ugovorom od 1. studenog 2008. jer je tužitelj tuženiku nastavio pružati iste usluge koje mu je pružao po tom ranijem ugovoru. Radilo se o ugovoru koji je imao elemente ugovora o djelu i ugovora o nalogu, odnosno radilo se o mješavini konzultantskih i agencijskih poslova koje je tužitelj obavljao u cilju realizacije projekta. Smatra da neovisno o tome što ugovor nije bio sklopljen u pisanoj formi, iz ugovora koji je postojao između tužitelja i tuženika za tuženika proizlaze prava i obveze.

Tuženik je na ročištu održanom 18. prosinca 2014. učinio nespornim da su ugovori koji su priloženi kao prilozi G i H uz tužbu prilozi e-mailova od 23. ožujka 2011., 29. svibnja 2011. i 10. lipnja 2011.

Sud je tijekom postupka izvršio uvid u e-mail korespondenciju stranaka sa prijedlozima nacrtu ugovora koji su priloženi kao prilozi A, B, C, D, E, G i H (list 5-61 spisa), dopis tuženika od 7. prosinca 2011. s povratnicom (list 74-76 spisa), prijavu za registraciju industrijskog dizajna od 1. travnja 2011. (list 83-85 spisa), Ugovor o prijenosu poslovnog udjela od 21. veljače 2014. (list 108-111 spisa), izvješće o poslovnom subjektu iz lipnja 2014. (list 112-118 spisa), dokumentaciju koja prileži spisu snimljena na CD-u (list 119 spisa), rješenje DZIV-a od 13. ožujka 2012. (list 120 spisa), ispis e-maila od 28. siječnja 2011. (list 121 spisa), Ugovor o poslovnoj suradnji od 1. studenog 2008. (list 138-140 spisa), raskid ugovora o 30. lipnja 2009. (list 141-142 spisa), specifikaciju utrošenog vremena (list 143 spisa), posjetnicu direktora tužitelja (list 144 spisa) te e-mail korespondenciju stranaka i drugih poslovnih subjekata sa priložima (list 145-230 spisa).

Ujedno su saslušani zastupnik po zakonu tužitelja Zrinko Ergotić (list 92-94 spisa) i zastupnik po zakonu tuženika Dario Gavranović (list 100103 spisa).

Cijeneći provedene dokaze svakog zasebno i sve dokaze zajedno sukladno čl. 8 Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 123/08, 57/11 i 25/13 – dalje: ZPP) te na temelju rezultata cjelokupnog postupka, ovaj sud je došao do uvjerenja da tužbeni zahtjev djelomično osnovan do visine navedene pod stavkom I izreke presude.

Naime, predmet ovog spora je zahtjev tužitelja za isplatu iznosa od 82.500,00 EUR u kunsnoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju HNB-a na dan plaćanja.

Tužitelj zahtjev temelji na navodima da je s tužiteljem bio u ugovornom odnosu na način da mu je u razdoblju od sredine 2008. do sredine 2011. pružao usluge koje su se sastojale u poslovnom savjetovanju oko organizacije projekta proizvodnje i komercijalizacije samoposlužnog uređaja za proizvodnju duhanskih, elektronskih i ostalih proizvoda pod nazivom ORESTES CVM01, poslovanja tuženika u vezi projekta, financijsko-računovodstvenog i plansko-analitičkog razvoja projekta, primjene informatičke tehnologije na projekt te vođenja odnosa s poslovnim bankama kao potencijalnim financijerima projekta.

Visinu zahtjeva tužitelj je obračunao umnoškom broja od 275 dana na koji se odnose pružene usluge sa cijenom od 300,00 EUR po jednom radnom danu za koju tvrdi da je među strankama bila usluglašena.

Između stranaka je sporno postojanje ugovornog odnosa na kojem tužitelj temelji svoj zahtjev, a potom i izvršenje utuženih usluga, odnosno konkretno u čemu se iste sastoje te visina tužbenog zahtjeva. Sporno je i pitanje zastare dijela utužene tražbine.

Uvidom u Ugovor o poslovnoj suradnji od 1. studenog 2008. koji je sklopljen između Hekla d.o.o., tuženika i tužitelja utvrđeno je da je predmet tog ugovora bio zajednički rad na projektima kojima će se osigurati razvoj, uspostava i komercijalizacija specijalnih samoposlužnih automata za široku potrošnju (za distribuciju piva i drugih alkoholnih proizvoda, duhanskih proizvoda, dnevnog tiska te hrane i napitaka u školama). Člankom 5 je ugovoreno pravo sudionika ugovora na naknadu za rad u projektu u slučaju da se projekt realizira na način da dođe do prodaje ili najma samoposlužnih automata i to na način da se razlika između prodajne i priznate nabavne cijene dijele između Hekla d.o.o. i tuženika kojima pripada 50% zajedno i tuženika kojem pripada 50%.

Uvidom u izjave o raskidu ugovora od 30. lipnja 2009., utvrđeno je da su Hekla d.o.o. i tuženik tužitelju izjavili raskid prethodno citiranog ugovora (s time da je otkazni rok 90 dana od primitka izjave o raskidu sukladno čl. 7 ugovora) te je tužitelj pozvan na sklapanje novog ugovora koji će točno definirati međusobne odnose te prava i obveze stranaka.

Iz navedenih izjava, dakle, proizlazi da je Ugovor o poslovnoj suradnji od 1. studenog 2008. raskinut krajem rujna 2009., odnosno početkom listopada 2009. (navedeno nije moguće utvrditi na nedvojbena način budući nije vidljivo kad su ove izjave dostavljene tužitelju).

Uvidom u e-mail korespondenciju koja prilaže listu 145-230 spisa sa prilogima utvrđeno je da se ista odnosi na komunikaciju koja se odvijala između predstavnika HUP-a, PBZ Card d.d., Orbico d.o.o., Carlsberg Croatia, Beck i dr. sa direktorima tužitelja i tuženika vezano za projekat razvoja i implementacije samoposlužnih uređaja te da se ista odvijala u razdoblju od sredine 2008. do sredine 2011. Iz ovih isprava proizlazi da je tužitelj imao određeni angažman u predmetnom projektu budući je niz e-mailova odaslan s njegove e-mail adrese ili je pored direktora tuženika i njemu dostavljen od strane trećih osoba uključenih u projekt, a niz je e-mailova koje je direktor tuženika slao poslan kao kopija (Cc) i direktoru tužitelja. Iz ove dokumentacije proizlazi da je direktor tužitelja obavještavao treće osobe, odnosno potencijalne partnere u projektu, o planovima realizacije i stvaranja preduvjeta za prodaju duhanskih proizvoda na samoposlužnim automatima (primjerice e-mail upućen Gordani Mrković, Mislavu Blažiću, Tomislavu Papcu, Vilimu Lončaru - list 150, 153, 154 i 173 spisa) i da je obavještavao direktora tuženika o postojećoj situaciji.

Uvidom u e-mail korespondenciju stranaka koja se odnosi na period od 8. prosinca 2010. do 3. srpnja 2011., utvrđeno je da se ista odnosi isključivo na komunikaciju stranaka koja se tiče pregovaranja oko sklapanja pisanog ugovora o poslovnoj suradnji. Iz ove korespondencije proizlazi da je direktor tuženika 8. prosinca 2010. poslao direktoru tužitelja prijedlog ugovora o poslovnoj suradnji na razmatranje navodeći da isti ravnomjerno raspoređuje prava i obveze te jasno definira međusobne odnose te je nadasve pravedan.

Iz prijedloga Ugovora o dugoročnoj poslovnoj suradnji koji je tužitelju odaslan kao prilog ovog e-maila (list 6-19 spisa) proizlazi da je u čl. 1.2 i čl. 12.1 navedeno da su stranke ostvarile visok stupanj poslovne suradnje na projektu na koji se odnosi ugovor (razvoj, proizvodnja i stavljanje u komercijalnu funkciju samoposlužnih uređaja za prodaju prohibitivnih, elektronskih i ostalih proizvoda), a ugovor se odnosi na uređenje buduće suradnje i verifikaciju postojećih odnosa nastalih poslovnom suradnjom prije sklapanja ugovora. Nadalje proizlazi da je direktor tužitelja u e-mailu od 23. ožujka 2011. potvrdio da je pročitao prijedlog Ugovora o dugoročnoj poslovnoj suradnji koji mu je poslan putem e-maila 21. ožujka 2011. te je naveo: "...Osim kozmetike, drugo je sve OK. Sad da ja opet ne pametujem (to ostavljam tebi) – napravi čistopis. Pošalji, ja pošaljem Ivi i – to je to."

Uvidom u prijedlog Ugovora o dugoročnoj poslovnoj suradnji koji je odaslan tuženiku kao prilog e-maila od 21. ožujka 2011., utvrđeno je da se radi o prijedlogu ugovora u čijem 1.2 je konstatirano da su stranke ostvarile visok stupanj poslovne suradnje u projektu, a u čl. 2.1 da je postojana intenzivna suradnja stranaka tijekom koje je sačinjena opsežna dokumentacija vezana za razvoj projekta i da je tužitelj sudjelovao u pripremi i izradi navedene dokumentacije. U čl. 11.1 ovog prijedloga ugovora navedeno je da je tužitelj u periodu od ožujka 2008. uložio u projekt know-how i rad u količini od 275 čovjek dana te da ugovorena naknada za rad tužitelja iznosi 300,00 EUR po čovjek/danu, odnosno da ukupno uloženi rad tužitelja iznosi 82.500,00 EUR u kunsnoj protuvrijednosti po srednjem tečaju HNB-a na dan plaćanja.

E-mailom od 18. svibnja 2011. direktor tužitelja poslao je direktoru tuženika čistopis Ugovora o dugoročnoj poslovnoj suradnji u kojem je u čl. 1.3 konstatirano da su stranke ostvarile visok stupanj poslovne suradnje u vezi projekta, dok je u čl. 11.1. regulirano pitanje naknade za do sada uloženi rad tužitelja i to na jednak način na koji je to bilo utvrđeno u prijedlogu ugovora koji je tuženiku poslan e-mailom u ožujku 2011. Na ovaj je e-mail tuženik odgovorio tužitelju 29. svibnja 2011. na način da se obvezao konzultirati sa punomoćnikom u odnosu na ovaj prijedlog ugovora te je naveo kako se nada da će stranke odmah nakon toga ugovor i potpisati. Direktor tuženika je nadalje e-mailom od 10. lipnja 2011. naveo da će se naći s odvjetnicom kad stigne ili da će ugovor potpisati. Uz ovaj je e-mail tužitelju prosladio e-mail koji je tuženiku upućen od strane njegovog punomoćnika, a u kojem je navedeno: "Opći dojam je da je ugovor sasvim OK." Nakon opsežne komunikacije stranaka u pogledu prijedloga ugovora o poslovnoj suradnji, direktor tuženika je direktoru tužitelja 3. srpnja 2011. uputio e-mail u kojem je naveo da je prijedlog tužitelja dosta bolji od prvotnog prijedloga ugovora koji je potom doradivan, međutim da prema njegovom unutarnjem osjećaju to sa pravne strane nije kako treba te ga ne čini zadovoljnim. Ovim je e-mailom tuženik ponudio tužitelju prerađenu aktualnog prijedloga ugovora, ulazak u vlasničku strukturu sa pravima i obvezama koje iz toga proizlaze ili izradu kratkog i jasnog prijedloga prema kojem tuženik jamči isplatu do sada uloženog kroz paušal te plaćanje daljnjeg angažmana.

Uvidom u dopis tužitelja od 19. listopada 2011. koji je upućen tuženiku, utvrđeno je da je istim tužitelj izjavio da raskida postojeći ugovorni odnos stranaka te je zatražio da mu se isplati naknada za dotadašnju poslovnu suradnju koja je kvantificirana u čl. 11.1 prijedloga Ugovora o dugoročnoj poslovnoj suradnji. Na ovaj je dopis tuženik odgovorio dopisom od 7. prosinca 2011. na način da je pozvao tužitelja, ukoliko smatra da je odradio određeni posao za koji je dobio nalog od tuženika da ga izvrši, da točno specificira o kojim se poslovima radi, koji iznos smatra da mu je tuženik dužan za obavljeni rad i na kojoj osnovi temelji visinu svog rada (tarifa, uobičajena naknada za takav rad, potpisan ugovor i sl.), a ukoliko tuženik utvrdi da se radi o stvarno obavljenom poslu i da je tražena naknada ugovorena ili uobičajena za takvu vrstu poslova i ukoliko tuženiku za navedeno tužitelj izda račun, neće bježati od svojih obveza. Ovim je dopisom tuženik ujedno opovrgnuo navode tužitelja da je pregovore oko sklapanja ugovora vodio i prekinuo suprotno načelu savjesnosti i poštenja.

Saslušan kao stranka u postupku, direktor tužitelja Zrinko Ergotić je naveo da je direktora tuženika upoznao u veljači 2008. Tada je Hekla d.o.o., čiji je osnivač i direktor bio direktor tuženika, imala ideju za realizaciju prodaje duhanskih i alkoholnih proizvoda preko samoposlužnih aparata, ali se ideja nije mogla realizirati u skladu sa postojećim propisima jer je prethodno trebalo osmisliti na koji bi se način mogli identificirati kupci obzirom na dub, na što je direktor tužitelja iznio ideju da se kupci mogu identificirati putem kreditne ili debitne kartice, a potvrda za navedeno je zatražena od Dinersa i American Expressa koji su odgovorili da je takav sustav kontrole moguć. Iskazao je da je sama ideja doživjela više verzija i unapređenja tako da je u konačnici identifikacija kupaca realizirana putem osobnih iskaznica. Pojasnio je da je riječ o projektu koji u to vrijeme nije postajao na tržištu i da je na istom aktivno radio i to kako na financijskom području na način da je izradio nekoliko verzija poslovnog plana, tako i na drugim područjima kao što je usuglašavanje ugovora između tuženika i drugih društava (VIPnet, Telc2, T-Mobile, Zagrebačka banka, Exor, Trilix i Beck) koja su bila uključena u projekt. Iskazao je da je njegov najveći angažman bio u drugoj polovici 2009., drugoj polovici 2010. i prvoj polovici 2011. te da je sa direktorom tuženika u više navrata nastojao regulirati poslovni odnos poglavito stoga što je postojala mogućnost prodaje projekta trećoj osobi. Naveo je da su među strankama još 2009., u pogledu pisanog teksta ugovora, bile definirane osnovne stavke te da je najmanje osam mjeseci trajalo pisanje ugovora, njegovo čitanje i izmjene ovisno o primjedbama tuženika, a u taj posao je bio uključen i odvjetnički tim stranaka. Naveo je da tijekom cijele suradnje niti u jednom trenutku nije bio sporan iznos naknade za rad tužitelja, dok je na kraju tuženik bez ikakvog objašnjenja odbio potpisati ugovor koji je trebao bio potpisan u lipnju 2011. te je tužitelj u srpnju 2011. u potpunosti isključen sa projekta. U odnosu na iznos naknade je pojasnio da su stranke ugovorile dva parametra za naknadu i to u vidu nagrade za minuli rad od 275 čovjek/dana s time da jedan čovjek/dan iznosi 300,00 EUR te u vidu nagrade za buduće prihode u visini od 0,3% od ukupno ostvarenih prihoda. Pojasnio je da je iznos naknade za minuli rad usuglašen na temelju analize rada od veljače 2008. do veljače 2011. te da je bilo predviđeno da će se raditi još dva do tri mjeseca do potpisivanja ugovora i realizacije projekta, a tuženik na ovaj iznos nikada nije stavio niti jednu primjebku, jednako kao što niti tužitelj nije tvrdio da će od tuženika potraživati isplatu nagrade za minuli rad ukoliko ugovor bude potpisan. Naveo je da je naknada u visini od 300,00 EUR po čovjek/danu u tom iznosu predložena od strane direktora tuženika, dok je prijedlog direktora tužitelja bio 500,00 EUR po čovjek/danu. Direktor tužitelja je iskazao da se naknada za minuli rad konkretno odnosi na naknadu za izradu idejnog rješenja za prodaju prohibitivnih proizvoda na samoposlužnim aparatima, izradu idejnog rješenja za tehničku realizaciju projekta, rješavanje financijskih pitanja (izrada nekoliko verzija poslovnog plana, ukazivanje na propuste u financijskoj analizi koju je sam tuženik počinio prilikom pregovora sa Diners clubom i MBU), rad na strateškim pitanjima vezanim za projekt u dijelu analize koji proizvodi i na koji način se trebaju uključiti u projekt, održavanje velikog broja sastanaka sa bankama te proizvodnim i komercijalnim firmama. Na poseban upit iz kojeg razloga tužitelj za pružene usluge tuženiku nije ispostavio račun, direktor tužitelja je naveo da tijekom 2008. i 2009. količina rada tužitelja na projektu nije bila toliko izrazita i nije remetila poslovanje tužitelja, dok je tijekom 2010. potrošio veliku količinu sati, a tuženik je imao korektne rezultate projekta koji je tada mogao realizirati ili prodati, međutim kako je odbio potpisati ugovor i kako više od šest mjeseci tužitelju za to nije dao nikakvo objašnjenje, direktor tužitelja je smatrao da bi bilo suludo ispostaviti mu račun za nešto za što se nije htio očitovati te je u konzultaciji sa odvjetnikom radije odlučio pokrenuti spor. Dodao je da je ugovor koji je bio potpisan između tužitelja i Hekla d.o.o. 2009. raskinut od strane direktora tuženika bez ikakvog objašnjenja, a projekt je sa Hekla d.o.o. prešao na tuženika, odnosno projekt je nastavak ranije započetog projekta između tužitelja i Hekla d.o.o.

Saslušan kao stranka, direktor tuženika Dario Gavranović je iskazao da je u travnju 2008. upoznao direktora tužitelja koji mu je preporučen jer je prije toga bio jedan od direktora u Amexu te je imao iskustva sa kartičarskim poslovanjem, a potom ga je upoznao sa jednom djelom koncepta ovog projekta koji se odnosio isključivo na način plaćanja, kako bi razmislio može li se i on uključiti u projekt. Iskazao je da je kartičarski način plaćanja bio ideja tuženika te da su između travnja 2008. i kolovoza 2008. na projektu radili gospodin Jurašić, tim tuženika i direktor tuženika. dok je direktor tužitelja samo bio upoznat sa idejom i nije sudjelovao u radu. Obzirom da društvo Hekla d.o.o. pored registrirane djelatnosti nije smjelo obavljati i djelatnost distribucije duhanskih proizvoda, direktor tuženika je 31. srpnja 2008. osnovano tuženika. Naveo je da u kolovozu 2008. nije bio prihvaćen prijedlog tuženika da se izmijeni odredba najavljenog Zakona o ograničenju uporabe duhanskih proizvoda u smislu da se omogući prodaja duhanskih proizvoda putem samoposlužnih aparata te da je tuženik i dalje ostao u projektu bez direktora tužitelja i poduzimao je radnje radi izmjene zakona koji je u konačnici izmijenjen u kolovozu 2009. na način da je prihvaćen prijedlog HUP-a tako da je omogućena prodaja duhanskih proizvoda putem samoposlužnih aparata u slučaju mogućnosti kontroliranja dobnih granica, a svi sastanci koji su održani do tada su državnim tajnikom, odnosno sa radnom skupinom na izmjeni zakona, održani su bez direktora tužitelja. Nakon što je zakon izmijenjen, tuženik je krajem 2009. ili početkom 2010. sa njemačkom tvrtkom Beck-IPC sklopio ugovor za izradu samoposlužnog aparata, a u veljači 2010. je direktor tuženika bez direktora tužitelja stupio u kontakt sa Zagrebačkom bankom d.d. da bi nakon veljače 2010. slučajno i neformalno razgovarao sa direktorom tužitelja te ga je o svemu obavijestio, a on se ponudio sa svojim rješenjem pa su stranke tada prvi put započele sa pregovorima. Naveo je da je direktor tužitelja na svoj zahtjev prisustvovao svim sastancima, ali da u njima nije sudjelovao i da je tuženiku prvi prijedlog ugovora poslao 3. studenog 2010., na koji je direktor tuženika 1. prosinca 2010. dao opsežne primjedbe te je od tog trenutka krenula diskusija i razmjena primjeraka ugovora, ali je direktor tuženika odmah rekao da je iznos koji je direktor tužitelja naveo neprihvatljiv, odnosno nije pristao na navedeni iznos pa su se tada njihovi dobri odnosi počeli remetiti. Pojasnio je da je iz sadržaja nacрта ugovora stekao dojam da direktor tužitelja želi steći apsolutna prava na upravljanje tuženikom bez ikakvih obaveza te da je osim naknade za minuli rad htio i naknadu od svake kartičarske transakcije, a takav koncept ugovora nije bio prihvatljiv za tuženika pa je tuženik predlagao svoju verziju ugovora koji bi se odnosio samo na kartičarstvo, međutim tužitelj je uporno forsirao svoju verziju ugovora o licenci. Direktor tužitelja je postavio krajnji rok do 30. lipnja 2011. za potpisivanje ugovora te je rekao da će ukoliko ugovor ne bude potpisan prekinuti sve kontakte sa tuženikom i podnijeti tužbu. Zaključno je direktor tuženika naveo da nikad nije potpisao niti jednu verziju ugovora, da nije prihvatio uvjete tužitelja koje se odnose na naknadu iz ugovora za minuli rad, a jedino što je usuglašeno odnosi se na neke manje bitne detalje. Ujedno je naveo da je u više navrata inicirao mirno rješenje spora te se u tu svrhu sastajao sa direktorom tužitelja kako bi se pronašlo rješenje, a bio mu je spreman dati i osobnu zadužnicu te ponuditi isplatu iznosa za koji smatra da predstavlja korektnu ponudu, međutim tužitelj na to nije pristao. U odnosu na navode iz e-maila od 23. ožujka 2011. iskazao je da je istim samo potvrdio da je primio na znanje prijedlog ugovora, odnosno da nije izrazio suglasnost te u konačnici na taj prijedlog tužitelja niti nije pristao. Za navode iz tog e-maila: "Pročitao. Što da ti kažem? Osim kozmetike, drugo je sve OK," iskazao je da je ovaj e-mail izvučen iz konteksta i da su ti navodi eventualno mogli značiti da su se stranke suglasile oko nekih detalja o kojima su prethodno razgovarale. U odnosu na e-mailove od 27. svibnja 2011. i 10. lipnja 2011. naveo je da je među strankama razmijenjen niz verzija ugovora, da su stranke usuglasile neke detalje, ali da se nije postigla suglasnost u odnosu na naknadu za minuli rad, naknadu za kartičarske transakcije i prava nad kontrolom firme.

Direktor tuženika je na izričit upit jesu li stranke bile u poslovnom odnosu u vezi proizvodnje i komercijalizacije samoposlužnih uređaja za prodaju duhanskih proizvoda odgovorio da nisu i da u odnosu na navedeno između stranaka nije bio sklopljen ugovor niti usmeno niti pismeno. Naveo je da je u prijedlozima pisanih ugovora bila navedena ranija suradnja i minuli rad i da se radilo o formulaciji tužitelja u odnosu na koju je tuženik od prvog e-maila od 1. studenog 2010. naveo da su to nebuloze i da na to neće pristati. Smatra da hi, ukoliko su stranke bile u poslovnom odnosu, odnosno ukoliko je tužitelj obavio kakav posao za tuženika, normalan tijek poslovanja bio da isti tuženiku izda račun.

Analizirajući provedene dokaze svaki dokaz zasebno i sve dokaze zajedno dovodeći ih u međusobnu vezu, sud je došao do zaključka da su stranke bile u poslovnom (ugovornom) odnosu. Okolnost da taj ugovor stranke nikad nisu sklopile u pisanoj formi ne znači samim time da ugovor među njima nije postojao obzirom da se ne radi o ugovoru za koji je zakonom propisana pisana forma kao uvjet njegove valjanosti (čl. 286 st. 1, u svezi čl. 590 Zakona o obveznim odnosima, "Narodne novine" broj 35/05 i 41/08 – dalje: ZOO). Naime, o postojanju poslovnog odnosa stranaka sud je zaključio prije svega na temelju dokumentacije koju je tužitelj dostavio tijekom postupka. Iz e-mail korespondencije koja prileži listu 145-230 spisa i onih koji su snimljeni na CD-u (list 113 spisa – 13. file) nedvojbeno proizlazi da je tužitelj imao značajan angažman u predmetnom projektu i da ga je tuženik smatrao poslovnim partnerom u smislu rada na projektu, odnosno u poduzimanju radnji sa ciljem da se projekt realizira. Da tome nije tako, zasigurno direktor tužitelja ne bi bio u ovolikoj mjeri involviran u niz aspekata projekta, niti bi sudjelovao na sastancima i bio o svim bitnim značajkama projekta obavještavan od strane direktora tuženika. Iz e-mail korespondencije stranaka koja se odnosi na period od 8. prosinca 2010. do 3. srpnja 2011. (list 5-61 spisa), prema uvjerenju suda, nedvojbeno proizlazi, a među strankama niti nije sporno, da su se između njih vodili dugotrajni i intenzivni pregovori oko sklapanja pisanog teksta Ugovora o dugoročnoj poslovnoj suradnji. Iako navedeni ugovor nikad nije sklopljen u takvoj formi, nedvojbeno je da su stranke, očitovanjem volje kroz e-mail komunikaciju, suglasno utvrdile da su na predmetnom projektu od ranije surađivale, odnosno da je u pogledu ovog projekta ostvaren visok stupanj suradnje. To proizlazi iz činjenice da je sam direktor tuženika u više navrata, u pogledu dostavljenih mu prijedloga Ugovora o dugoročnoj poslovnoj suradnji u kojima je to bilo konstatirano, naveo: "Osim kozmetike sve drugo je OK, ... - napravi čistopis... to je to.", "...Nadam se da ćemo odmah nakon toga i potpisati ugovor." ili "...I meni se čini OK.", a da je tuženik smatrao da je tužitelj u ovaj projekt uložio svoj rad i da je taj rad polučio određene rezultate proizlazi i iz prijedloga tuženika sadržanog u e-mailu od 3. srpnja 2011. u kojem je tužitelju ponudeno "...plaćanje do sada uloženog kroz paušal (tijekom komercijalizacije) kao i plaćanje daljnjeg tvog angažmana...", jednako kao i iz navoda direktora tuženika s ročišta održanog 17. srpnja 2014. kada je naveo da je tužitelju bio voljan isplatiti određeni iznos za koji je smatrao da predstavlja korektnu ponudu i jamčiti mu za isplatu istog osobnom zadužnicom. Iz navedenog nedvojbeno proizlazi da se tuženik smatrao obveznim platiti tužitelju određenu naknadu za rad na predmetnom projektu. Neposredno cijeneći iskaze direktora stranaka sud je prihvatio kao uvjerljiviji iskaz direktora tužitelja u dijelu koji se odnosi na postojanje poslovne suradnje i obavljanja određenih poslova u cilju realizacije predmetnog projekta te na reguliranje dotadašnjih međusobnih prava i obveza koje su proizašle iz te poslovne suradnje, a obzirom da je u tom dijelu direktor tužitelja iskazivao logično i životno te njegov iskaz nije proturječan sam sebi niti materijalnim dokazima koji prileže spisu. S druge strane sud nije ocijenio kao uvjerljiv iskaz direktora tuženika u dijelu u kojem je iskazao da je sav posao obavljao tuženik i da je direktor tužitelja bio prisutan na sastancima, ali da na istima nije sudjelovao, niti je obavljao kakve poslove, budući je u tom dijelu njegov iskaz proturječan činjeničnim utvrđenjima koja proizlaze iz dokumentacije u koju je sud izvršio uvid te iskazu direktora tužitelja kojem je sud u cijelosti poklonio vjeru.

Slijedom svega navedenog, sud je ocijenio da su stranke bile u poslovnom odnosu iz ugovora o djelu (čl. 590 ZOO) kojim se tužitelj obvezao tuženiku svojim radom i angažmanom pomoći u realizaciji projekta proizvodnje i komercijalizacije samoposlužnog uređaja za proizvodnju duhanskih, elektronskih i ostalih proizvoda pod nazivom ORESTES CVM01. Ovaj su poslovni odnos stranke započele sredinom 2008. s time da je isprva u odnosu na isti između njih i društva Hekla d.o.o. (čiji je osnivač i direktor u to vrijeme bio direktor tuženika) bio sklopljen pisani ugovor koji je raskinut krajem rujna 2009. (ili početkom listopada 2009.) te je suradnja na projektu nastavljena između stranaka. Tužitelj je tijekom poslovne suradnje s tuženikom na predmetnom projektu obavljao niz radnji te je svojim angažmanom doprinio razvoju i realizaciji projekta, što je sud zaključio na temelju opsežne dokumentacije koja je dostavljena od strane tužitelja tijekom postupka i koju tuženik, prema uvjerenju suda, nije s uspjehom osporio (čl. 219 st. 1 i čl. 221a ZPP).

Sud je uvjerenja da tužitelj za rad koji je uložio u realizaciju projekta ima pravo od tuženika potraživati naknadu sukladno čl. 9 i čl. 590 ZOO, dok okolnost da između stranaka nikad nije sklopljen pisani ugovor kojim bi bila regulirana visina naknade za pružene usluge, jednako kao niti okolnost da tužitelj za obavljene posao tuženiku nije izdao račun, ne utječu na nastanak građansko-pravnog, odnosno obvezno-pravnog (dužničko-vjerovničkog) odnosa između stranaka. Budući je iz rezultata cjelokupnog provedenog postupka utvrđeno da je pisani prijedlog ugovora sadržavao utvrđenu visinu naknade za pružene usluge u razdoblju od 275 radnih dana u vrijednosti od 300,00 EUR po jednom radnom danu, odnosno u ukupnom iznosu od 82.500,00 EUR u kunsjoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju HNB-a na dan plaćanja, jednako kao i da tuženik niti u jednom svom očitovanju usmjerenom na prijedlog tog ugovora nije prigovarao tako utvrđenoj cijeni, niti je istu osporavao, sud je, pritom uvažavajući i iskaz direktora tužitelja kojem je u cijelosti poklonio vjeru, zaključio da su stranke ovaj iznos usuglasile kao visinu naknade za posao koji je tužitelj izvršio na projektu u periodu od sredine 2008. do sredine 2011. Naime, da tome nije tako, zasigurno bi direktor tuženika tužitelju iskazao neslaganje u pogledu predložene visine naknade pisanim putem kad se očitovao na prijedloge ugovora, a iz utvrđenog činjeničnog stanja ne proizlazi da je postupio na opisani način. Činjenica jest da je direktor tuženika u komunikaciji sa svojim punomoćnikom naveo: "...- od kud mu pravo tražiti 82.500 EUR-a za minuli rad...", međutim takvo očitovanje volje nikad nije izraženo prema tužitelju. S druge je strane sam direktor tužitelja u svom iskazu naveo da je bio voljan isplatiti tužitelju određeni iznos koji je smatrao korektnom ponudom, ali da tužitelj na isti nije pristao.

Razmatrajući po tuženiku istaknuti prigovor zastare sud je isti ocijenio djelomično osnovanim. Naime, tužiteljev se zahtjev odnosi na naknadu za pružene usluge (obavljeni posao) za 275 radnih dana počevši od 15. ožujka 2008. do 15. lipnja 2011. (list 143 spisa). Budući je tužba u ovoj pravnoj stvari podnesena 2. prosinca 2011., nezastarjelo je potraživanje koje je nastalo u razdoblju od 3. prosinca 2008. do podnošenja tužbe (čl. 228 st. 1 ZOO), što je prema evidenciji tužitelja 214 radnih dana, dok se potraživanje koje se odnosi na naknadu za usluge pružene od 15. ožujka 2011. do 2. prosinca 2011., odnosno za 61 radni dan zastarjelo. Suprotno tvrdnjama tužitelja, tuženik niti u jednom trenutku nije na jasan, izričit i nedvosmislen način priznao dug da bi se u smislu čl. 240 ZOO smatralo da je došlo do prekida zastare pa je slijedom svega navedenog, primjenjujući utvrđenu visinu naknade od 300,00 EUR po jednom radnom danu, sud ocijenio da je tuženik dužan tužitelju isplatiti iznos od 72.300,00 EUR u kunsjoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju HNB-a na dan plaćanja, dok je zahtjev tužitelja preko tog iznosa do zatraženog iznosa (za iznos od 10.200,00 EUR) ocijenjen neosnovanim, a sukladno tome odlučeno je kao pod stavkom I i II izreke ove presude.

Odluka o troškovima parničnog postupka temelji se na odredbama čl. 154 st. 2 ZPP.

Tužitelj je u sporu uspio 87,64%, a tuženik 12,36% pa su im troškovi priznati prema njihovom uspjehu u sporu.

Visinu parničnih troškova sud je odmjerio prema vrijednosti predmeta spora, a sukladno odredbama Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj 142/12 i 104/14 – dalje: Tarife) i Zakona o sudskim pristojbama ("Narodne novine" broj 26/03-pročišćeni tekst, 125/11, 112/12 i 157/13 – dalje: ZSP).

Tužitelju su kao potrebni za vođenje parnice (čl. 155 ZPP) priznati slijedeći troškovi koji su mu nastali (čl. 151 ZPP):

- sastav tužbe u iznosu od 6.170,00 kn (Tbr. 7 toč. 1 Tarife)
- sastav podneska od 13. ožujka 2013. u iznosu od 6.170,00 kn (Tbr. 8 toč. 1 Tarife)
- zastupanje na ročištima 15. srpnja 2013., 17. srpnja 2014. i 18. prosinca 2014. u iznosima od po 6.170,00 kn za svako (Tbr. 9 toč. 1 Tarife)
- zastupanje na ročištu 20. ožujka 2013. u iznosu od 3.085,00 kn (Tbr. 9 toč. 1 Tarife)
- zastupanje na ročištima 25. listopada 2013. i 26. veljače 2014. u iznosima od po 500,00 kn za svako (Tbr. 9 toč. 5 Tarife)
- pristup ročištu za objavu presude u iznosu od 500,00 kn (Tbr. 9 toč. 5 Tarife)
- PDV po stopi od 23% za radnje poduzete do 28. veljače 2012., a po stopi od 25% za radnje poduzete nakon 1. ožujka 2012. (Tbr. 42 Tarife)
- sudska pristojba na tužbu u iznosu od 5.000,00 kn (Tbr. 1 st. 1 Tarife sudskih pristojbi)
- sudska pristojba na presudu u iznosu od 5.000,00 kn (Tbr. 2 st. 1 Tarife sudskih pristojbi),

što ukupno iznosi 54.170,35 kn, a od tog mu je iznosa dosuđeno 87,64%, odnosno iznos od 47.474,89 kn.

Tužitelju nisu priznati slijedeći troškovi:

- sastav podnesaka od 15. srpnja 2014. i 10. prosinca 2014. budući isti, prema ocjeni suda, nisu bili potrebni za vođenje ovog spora jer je tužitelj sve navode iz tih podnesaka mogao istaknuti i na ročištima 17. srpnja 2014. i 18. prosinca 2014. za koja su mu priznati troškovi
- zastupanje na ročištu 20. ožujka 2013. preko iznosa od 3.085,00 kn do iznosa od 6.170,00 kn (za iznos od 3.085,00 kn) budući se na tom ročištu nije raspravljalo o glavnoj stvari niti su se izvodili dokazi.

Tuženiku su kao potrebni za vođenje parnice (čl. 155 ZPP) priznati slijedeći troškovi koji su mu nastali (čl. 151 ZPP):

- sastav odgovora na tužbu u iznosu od 6.170,00 kn (Tbr. 8 toč. 1 Tarife)
- zastupanje na ročištima 15. srpnja 2013., 17. srpnja 2014. i 18. prosinca 2014. u iznosima od po 6.170,00 kn za svako (Tbr. 9 toč. 1 Tarife)
- zastupanje na ročištu 20. ožujka 2013. u iznosu od 3.085,00 kn (Tbr. 9 toč. 1 Tarife)
- zastupanje na ročištima 25. listopada 2013. i 26. veljače 2014. u iznosima od po 500,00 kn za svako (Tbr. 9 toč. 5 Tarife)
- PDV na navedene radnje po stopi od 25% (Tbr. 42 Tarife)
- sudska pristojba na odgovor na tužbu u iznosu od 2.500,00 kn (Tbr. 1 st. 2 Tarife sudskih pristojbi),

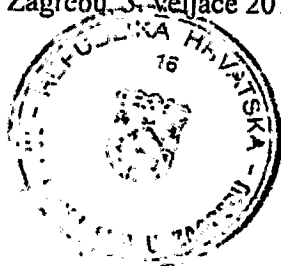
što ukupno iznosi 46.047,35 kn, a od tog mu je iznosa dosuđeno 12,36%, odnosno iznos od 5.691,21 kn.

Tuženiku nisu priznati slijedeći troškovi:

- zastupanje na ročištu 20. ožujka 2013. preko iznosa od 3.085,00 kn do iznosa od 6.170,00 kn (za iznos od 3.085,00 kn) budući se na tom ročištu nije raspravljalo o glavnoj stvari niti su se izvodili dokazi
- zastupanje na ročištima 25. listopada 2013. i 26. veljače 2014. preko iznosa od 500,00 kn do iznosa od 1.542,50 kn za svako budući je u tom dijelu zahtjev previsoko postavljen u odnosu na Tbr. 9 toč. 5 Tarife (maksimalno 50 bodova)
- sastava podneska od 7. kolovoza 2014. budući se, prema ocjeni suda, ne radi o izdatku koji je bio potreban za vođenje ovog spora (čl. 155 ZPP).

Sud je izvršio prijeboj troškova koje je dosudio strankama, slijedom čega je riješeno kao pod stavkom III izreke presude.

U Zagrebu, 3. veljače 2015.

SUDAC

Maja Hilje, v.r.

Za točnost otpravka:

Maja Malce

[Handwritten signature]

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU

Protiv ove presude stranke mogu podnijeti žalbu u roku od osam dana računajući od održavanja ročišta za objavu presude ukoliko je stranka bila uredno obaviještena o održavanju ročišta za objavu, odnosno od primitka prijepisa presude ukoliko stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu za objavu presude. Žalba se podnosi ovom sudu, pismeno, u tri primjerka, a o žalbi odlučuje Visoki trgovački sud Republike Hrvatske.

Ref. 21 PŽ-3000/2015-5

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
ZAGREB

TRGOVAČKI SUD 2
U ZAGREBU
P R I M L J E N O
28-06-2016
prihvaćeno — neposredno
u prij. . . . . priloga
pristojba

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

I
RJEŠENJE

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u ime Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Dubravke Zubović, predsjednice vijeća, Branke Vučaj, sukinje izvijestiteljice i Nevenke Marković, članice vijeća, u pravnoj stvari tužitelja SUB DIVO d.o.o., OIB 02983328631, Zagreb, Ilica 191/B, kojeg zastupa punomoćnik Mladen Čorić, odvjetnik u Zagrebu, protiv tuženika ORESTES GRUPA d.o.o., OIB 08104209493, Zagreb, Koturaška cesta 69, kojeg zastupaju punomoćnici, odvjetnici u Odvjetničkom društvu Barović&Gavranović Bilić, Zagreb, radi isplate iznosa od 82.500,00 EUR, odlučujući o tužnikovoj žalbi protiv presude Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-7382/11 od 3. veljače 2015., u sjednici vijeća održanoj 14. lipnja 2016.

presudio je

Odbija se tužnikova žalba kao neosnovana i u točkama I. i III. izreke potvrđuje presuda Trgovačkog suda Zagrebu poslovni broj P-7382/11 od 3. veljače 2015.

riješio je

Odbacuje se tužnikova žalba protiv odluke u točki II. izreke presude Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-7382/11 od 3. veljače 2015., kao nedopuštena.

Obrazloženje

Pobijanom je presudom naloženo tuženiku platiti tužitelju iznos od 72.300,00 EUR u kunsnoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan plaćanja (točka I. izreke), odbijen je djelomično tužiteljev zahtjev za isplatu iznosa od 10.200,00 EUR (točka II. izreke) te je obvezan tuženik naknaditi tužitelju parnični trošak u iznosu od 41.783,69 kn (točka III. izreke).

Protiv te je presude u cijelosti žalbu podnio tuženik zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom žalbenom sudu pobijanu presudu preinačiti odbijanjem tužbenog zahtjeva u cijelosti, podredno, ukinuti i premet vratiti prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje, zahtijevajući naknadu troškova sastava žalbe u iznosu od 7.812,50 kn.

Odgovor na žalbu podnio je tužitelj te osporavajući osnovanost žalbenih navoda, predlaže žalbu odbiti i potvrditi pobijanu presudu.

Žalba dijelom nije osnovana, a dijelom nije dopuštena.

Ispitavši pobijanu presudu sukladno odredbi članka 365. stavka 2. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj 148/11, pročišćeni tekst i 25/13) u granicama žalbenih razloga, pažeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavka 2. točke 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. navedenog Zakona i na pravilnu primjenu materijalnog prava, žalbeni je sud našao da je presuda u dijelu koji se pobija dopuštenom žalbom, pravilna i zakonita.

Predmet spora je tužiteljev zahtjev za isplatu naknade za pružene usluge u ostvarenju projekta proizvodnje i komercijalizacije samoposlužnog uređaja za proizvodnju duhanskih, elektronskih i ostalih proizvoda.

Odlučujući o tužbenom zahtjevu, sud ima odlučiti o tome je li konkretna zaštita koju tužitelj izričito i određeno traži, na zakonu osnovana te može li mu upravo takvu zaštitu i pružiti.

Razlozi kojima sud obrazlaže odluku o prihvatanju dijela tužiteljevog zahtjeva, nakon rekapitulacije tužiteljevih i tuženikovih navoda te isprava privijenih predmetnom spisu, sadrže ocjenu dokaza kao i navode o tome kojim je dokazima prvostupanjski sud poklonio vjeru (ili nije), kao i iz kojih je razloga tako postupio, dakle, dano je obrazloženje koje činjenice važne za odluku sud smatra istinitima i na čemu temelji tu odluku.

Zaključak o tome koje su činjenice relevantne za donošenje sudske odluke, izvodi se iz sadržaja pravila mjerodavnog materijalnog prava, a sadržaj sudske odluke u zavisnosti je od primjene odredaba materijalnog prava. Dakle, budući da je sadržaj sudske presude uvjetovan sadržajem činjenične osnove i materijalnog prava koje na nju treba primijeniti, sud u parnici (nezavisno od dispozicije stranaka) treba utvrditi materijalno pravo kroz koje će ispitati konkretan spor.

Sud je u predmetnom je slučaju pravilno ocijenio vrstu ugovornog odnosa kao ugovor o djelu u smislu članka 590. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj 35/05, 41/08 i 78/15) te slijedom pravilne primjene materijalnog prava, cijeneći sadržaj tuženikovog prigovaranja tužbenom zahtjevu, kao odlučne činjenice koje u postupku treba ispitati utvrdio, je li postojao ugovorni odnos na kojem tužitelj temelji svoj zahtjev te jesu li izvršene utužene usluga, kao i njihovu vrijednost te je li osnovan tuženikov prigovor zastare dijela utužene tražbine. Od suda utvrđene činjenice jesu odlučne i pravno relevantne za donesenu odluku, dok je sud u obrazloženju pobijane presude dao razloge kojima je opravdao uvjerenje proizašlo iz izvedenih dokaza.

Ugovor o djelu je takav ugovor kojim se jedna ugovorna strana (izvođač) obavezuje da će obaviti određeni posao, dok se druga ugovorna strana (naručitelj) obavezuje da za to plati naknadu. Ugovor je zaključen kada su se ugovorne strane suglasile o bitnim elementima ugovora, a to su predmet ugovora i naknada, dok za ugovor o djelu nije bitna forma pa se može zaključiti i usmeno, a što je predmetno slučaj.

Stranke su u parničnom postupku dužne iznijeti činjenice na kojima temelje svoje zahtjeve i predložiti dokaze kojima se utvrđuju te činjenice (čl. 7. st. 1. Zakona o parničnom postupku). Prema odredbi čl. 219. st. 1. tog Zakona, svaka stranka dužna je iznijeti činjenice i predložiti dokaze na kojima temelji svoj zahtjev ili kojim pobija navode i dokaze protivnika. Ako sud na temelju izvedenih dokaza ne može sa sigurnošću utvrditi neku činjenicu, o njenom postojanju odlučiti primjenom pravila o teretu dokazivanja (čl. 221.a navedenog Zakona).

U smislu navedenih zakonskih određenja, osnovno načelo parničnog postupka je načelo stranačke istine, što znači da sud utvrđuje sporne činjenice na temelju onih dokaza koje su mu stranke ponudile. Stranke su u obvezi dokazati istinitost iznesenih tvrdnji pa ako stranka u tome ne uspije, njen zahtjev za pružanje pravne zaštite sud će odbiti, odnosno njen prigovor zahtjevu suprotne strane sud neće prihvatiti. Pravila o teretu dokazivanja koja obvezuju sud uzeti kao nedokazanu onu tvrdnju za čiju istinitost stranka, koja se na tu činjenicu poziva u svoju korist, nije bila u stanju pružiti sudu dovoljno odgovarajućih dokaznih sredstava.

Zadaća suda u parničnom postupku je uvjeriti se u postojanje ili nepostojanje činjenica od kojih zavisi primjena prava. Kad je uvjerenje suda o relevantnoj činjenici takvo da isključuje svaku razumnu sumnju u njegovu pravilnost i istinitost, prihvaća se da je određena teza dokazana, odnosno kako postoji izvjesnost o njenom sadržaju i postojanju. U tom kontekstu, i ovaj sud prihvaća zaključak prvostupanijskog suda o tuženikovo obvezi tužitelju platiti neplaćeni dio naknade i to u dosuđenoj visini, kojoj tuženik tijekom postupka, prigovarajući brojnim pisanim dokazima dostavljenim od strane tužitelja, zapravo nije argumentirano ni prigovorio niti je osporio.

Prvostupanijski je sud u razlozima pobijane presude izložio zahtjeve stranaka, činjenice koje su iznijele i dokaze koje su predložile, činjenice koje nisu sporne te koje je činjenice utvrđivao te kako ih je i zašto utvrdio i izvođenjem kojih dokaza. Ocjenom razloga sadržanih u obrazloženju pobijane presude, na temelju uvida u predmetni spis te ocjenom žalbenih navoda, žalbeni sud utvrđuje kako je sud prvog stupnja postupio u skladu s odredbom članka 8. Zakona o parničnom postupku. Prema toj zakonskoj odredbi, koje će činjenice uzeti kao dokazane, odlučuje sud prema svom uvjerenju na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, kao i na temelju rezultata cjelokupnog postupka. Koristeći zakonsku ovlast izvedene dokaze prosuditi prema slobodnom uvjerenju (sustav slobodne ocjene dokaza), ali i poštujući zakonsku obavezu opravdati svoju prosudbu, sud prvog stupnja je u obrazloženju pobijane presude dao razloge kojima je u potpunosti opravdao uvjerenje proizašlo iz izvedenih dokaza, a koji su prema utvrđenju žalbenog suda uvjerljivi i logični i njima je jasno i argumentirano obrazloženo koje činjenice važne za odluku prvostupanijski sud smatra relevantnim i na čemu donesenu odluku zasniva te su jasno obrazložene prosudbe i utvrđenja u odnosu na sadržaj navoda tužitelja i obrazloženje pobijane presude sadrži razloge o odlučnim činjenicama ovog spora kao i o tome koje se materijalno

pravo odnosi na iznesene činjenice, budući da upravo materijalno pravo upućuje koje su od činjenica, istaknutih u konkretnoj parnici, odlučne za donošenje odluke o postavljenom zahtjevu. Pri tom je pravilno sud utvrdio i da je tužnikov prigovor zastare neosnovan.

Žalbeni sud prihvaća razloge sadržane u obrazloženju prvostupanjske presude. To se odnosi i na odluku o parničnom trošku o kojoj žalba ne sadrži ni jedan određeni razlog osporavanja, a koja je donesena pravilnom primjenom materijalnog prava, određaba članka 154. stavak 2. o razmjernom uspjehu stranaka u postupku, u vezi s člankom 155. Zakona o parničnom postupku, a koja odluka također sadrži sve razloge o odlučnim činjenicama.

Žalbenim navodima žalitelja nije osnovano dovedena u sumnju valjanost razloga sadržanih u obrazloženju pobijane presude, kao ni pravilnost i zakonitost odluke sadržane u njenoj izreci.

Stoga se žalbeni sud, na temelju odredbe članka 375. stavka 5. Zakona o parničnom postupku, poziva na te razloge u kojima je sadržan i odgovor na žalbene navode. Naime, Zakonom o izmjenama i dopunama Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj 25/13), koji je stupio na snagu 1. travnja 2013., člankom 82. dodan je stavak 5. članku 375. prema kojem, ako se presudom žalba odbija, u obrazloženju presude drugostupanjski sud neće posebno obrazlagati presudu u slučaju da prihvaća činjenično stanje utvrđeno prvostupanjskom presudom, kao i primjenu materijalnog prava, dok se navedena dopuna, sukladno članku 102. stavku 2., primjenjuje i na postupke pokrenute prije stupanja na snagu tog Zakona, pa se tužitelj upućuje na obrazloženje prvostupanjske presude.

Iz navedenih je razloga, na temelju članka 368. stavka 1. Zakona o parničnom postupku, presudno kao u izreci drugostupanjske presude.

Kako je odlukom u točki II. izreke prvostupanjske presude djelomično odbijen tužiteljev zahtjev za isplatu, tako tuženik nema pravnog interesa za podnošenje žalbe protiv tog dijela prvostupanjske presude te je njegova žalba u tom dijelu nedopuštena.

Iz tih je razloga, na temelju članka 367. stavak 1. u vezi s člankom 358. stavak 3. Zakona o parničnom postupku, riješeno kao u izreci drugostupanjskog rješenja.

Odlukom kojom je odbijena tužnikova žalba, odbijen je i tuženikov zahtjev za naknadu troškova sastava te žalbe.

U Zagrebu, 14. rujna 2016.

PREDSJEDNICA VIJEĆA
DUBRAVKA ZUBOVIĆ, v.r.

Za točnost otpredak
ovlašteni službenik

U. B. Maljunić
BRANKICA CURMAN

Pregled realiziranih naloga

Račun: **HR7023860021119009149**

Opis: SUB DIVO d.o.o.

Vlasnik računa: SUB DIVO d.o.o., Ilica 191/b ZAGREB

U periodu: 14.01.2013 - 14.06.2019

Isplata

Početno stanje: **0,00 HRK**

HRK

Datum prometa	Primalac/Nalogodavac	Opis	Model i poziv na broj platitelja	Model i poziv na broj primatelja	Na teret	U korist	Stanje poslije transakcije
04.07.2018	ORESTES GRUPA D.O.O. HR4323600001102106321	Plaćanje po pravomoćnoj sudskoj odluci TS I VTS	00 08104209493	99		5.000,00 HRK	9.326,82 HRK
03.05.2018	ORESTES GRUPA D.O.O. HR4323600001102106321	Plaćanje po pravomoćnoj sudskoj odluci TS I VTS	00 08104209493	99		5.000,00 HRK	7.627,76 HRK
31.08.2017	ORESTES GRUPA D.O.O. HR4323600001102106321	Plaćanje po pravomoćnoj sudskoj odluci TS I VTS	00 08104209493	99		5.000,00 HRK	65.275,58 HRK
26.06.2017	ORESTES GRUPA D.O.O. HR4323600001102106321	Plaćanje po pravomoćnoj sudskoj odluci TS I VTS	00 08104209493	99		5.000,00 HRK	7.048,42 HRK
29.05.2017	ORESTES GRUPA D.O.O. HR4323600001102106321	Plaćanje po pravomoćnoj sudskoj odluci TS I VTS	00 08104209493	99		5.000,00 HRK	5.549,36 HRK
28.04.2017	ORESTES GRUPA D.O.O. HR4323600001102106321	Plaćanje po pravomoćnoj sudskoj odluci TS I VTS	00 08104209493	99		5.000,00 HRK	17.255,79 HRK
01.03.2017	ORESTES GRUPA D.O.O. HR4323600001102106321	Plaćanje po pravomoćnoj sudskoj odluci TS I VTS	00 08104209493	99		5.000,00 HRK	83.314,28 HRK
23.01.2017	ORESTES GRUPA D.O.O. HR4323600001102106321	Plaćanje po pravomoćnoj sudskoj odluci TS I VTS	00 08104209493	99		5.000,00 HRK	5.339,66 HRK
07.11.2016	ORESTES GRUPA D.O.O. HR4323600001102106321	Plaćanje po pravomoćnoj sudskoj odluci TS I VTS	00 08104209493	99		5.000,00 HRK	6.534,22 HRK
10.10.2016	ORESTES GRUPA D.O.O. HR4323600001102106321	Plaćanje po pravomoćnoj sudskoj odluci TS I VTS	00 08104209493	99		5.000,00 HRK	25.176,68 HRK
30.08.2016	ORESTES GRUPA D.O.O. HR4323600001102106321	Plaćanje po pravomoćnoj sudskoj odluci TS I VTS	00 08104209493	99		100.000,00 HRK	118.640,45 HRK
Ukupno						0,00 HRK	150.000,00 HRK

Krajnje stanje: **695,15 HRK**

Masa:
230g
04 0440 5

Zagreb
19.06.19
18:22:05
10122
HP Hrvatska

FINANCIJSKA AGENCIJA
ODSEK ZA KALENDAR, EVIDENCIJE
I POSREDOVANJE ZA PLAĆANJE
ZAGREB

24-06-2019

PREDSTEAJNE NAGODBE
PRIMANJE I OTPREMA POSTE

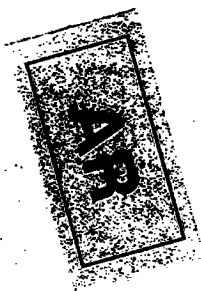
KLASA:
UR. BROJ:

R
RF 347583 2 HR

FINANCIJSKA AGENCIJA

ULICA GRADA VUKOVARA 70

10000 ZAGREB

PISARница - PREDSTEAJNI POSTUPAK